

זמני כניסת ויציאת השבת

הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
6:43	7:55	8:34
6:59	7:57	8:31
6:51	7:58	8:31
6:57	7:56	8:30
7:28	8:30	8:58
7:45	9:08	9:25

ישמחתו

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

מנוחה ושמחה

תשומת לב

בלא שאנו שמים לב, בעיצומם של ימי הקיץ, מתקצרים להם הימים. בלא לשים לב, השבת נכנסת השבוע כחצי שעה מוקדם יותר מאשר לפני כחודש.

ואם לא נשים לב, זה יכול ועלול להביא אותנו למכשולות חמורים חס וחלילה.

לכן כדאי שנשים לב לכך, ובמיוחד בימים אלו של ימי החופשה, בהם אנשים יוצאים משיגרת היום וסדר היום הקבוע, נתכונן לבואה של השבת מבעוד מועד, ולא נמצא את עצמנו מופתעים ובלתי מוכנים כאשר השמש עומדת לשקוע והשבת עומדת לבוא.

ועוד דבר חשוב לזכור בימים אלו כאשר אנו בדרכים: נשתדל להרבות בכבודה של השבת, ולבקר רק באתרים של שומרי שבת. נשתדל להשתמש בשירותי הסעות רק מאלו שהם שומרי שבת, ובוודאי שלא נצא לדרכים בערבי שבתות בשעה מאוחרת, עם נהגים העלולים לבוא על ידינו לחילול שבת. כך גם במוצאי שבת לא נצא לדרך בשעה מוקדמת, ולא נביא למכשול של הנהגים האמורים להסיע אותנו, שיחללו שבת כדי להסיע אותנו במוצאי שבת. מה שנדרש מאיתנו הוא רק תשומת לב, ועל ידי כך לקדם את השבת, ולקדם שם שמים.

• כלל זהב: לא לבזבז את הזמן על שטויות. הזמן של החופשה יקר מדי בשביל לבזבז אותו על דברים צדדיים ולא ענייניים. עדיף לנוח קצת באמצע הדרך, מאשר לבזבז את הזמן על דברים לא חיוניים.

כל הדברים האמורים, יכולים לשמש אותנו גם במסגרת ההכנות ליום המנוחה האמיתי, הוא יום השבת קודש.

כדאי מאוד להיות מתוכננים עם סדר יום מסודר למהלך כל יום השבת. כדאי לתכנן את סדר יום השבת לפי נסיון מוקדם, לאתר נקודות תורפה, העלולים לשבש את התכניות שתוכננו מראש. התכנית ליום השבת צריכה להיות בנויה על הספק סביר, ולא להשאיר בה סתם כך מרווחי זמן בלתי מנוצלים.

כדאי מאוד להיות מוכנים לכל צרכי השבת מבעוד מועד, כל האוכל יהיה מוכן מבעוד יום, כדי להנמס לאוירת השבת בזמן מוקדם ככל האפשר, כך נוכל ליהנות מכל רגע של מנוחה וקדושה. ככל שמזדריים להכנס לשבת מוקדם יותר, כך ההספק של יום השבת כולו יהיה יעיל יותר.

כלל ברזל: לא לזנוח! גם אם לא הכל הולך כפי התכנית, חשוב לא לאבד את מצב הרוח. כלל זהב: לא לבזבז את הזמן על שטויות, הזמן של שבת יקר מדי בשביל לבזבז אותו על דברים לא ענייניים. עדיף לנוח קצת ביום השבת, מאשר לבזבז את הזמן על דברים לא תועלתיים.

מנוחה ושמחה אור יהודים, יום שבתון יום מחמדים.

• צריך לקחת בחשבון, שגם אם מכינים תוכנית מושלמת, בשעת היישום בפועל עלולים לצוץ כל מיני קשיים ועיכובים. כדי להתגבר עליהם חשוב להצטייד מראש בהרבה אורך רוח ומצב רוח טוב, ובהרבה אופטימיות.

• כדאי מאוד להיות מוכנים לגמרי מבעוד מועד, כל ההכנות לקראת היציאה למסלול החופשה, ייעשו מבעוד יום. כל התיקים יוכנו מבעוד מועד, כל המאכלים יוכנו ויארזו בהתאם לצרכים.

• ככל שמזדריים לקום מוקדם יותר בבוקר, וככל שמנצלים את שעות הבוקר הנעימות והמוקדמות בצורה יעילה יותר, כך ההספק של כל אותו היום יהיה גדול יותר ונעים יותר.

• כשמתעוררים בעיות באמצע הדרך, או כשיש לבטים וספיקות, אין להתבייש לבקש עזרה ולהתייעץ עם בעלי נסיון. לפעמים בשל טעות קטנה אחת, עלולים להסתבך ולעשות משגים שיכולים לעלות ביוקר בהמשך התכנית. עצה טובה עוד לא הויקה לאף אחד.

• לפעמים קורה שפתאום באמצע הדרך נגמר החשק להמשיך. לפעמים סתם כך נתפסת לה מדת העצלות, המקשה על המשך הדרך. אך כדאי מאוד לא לסטות מהתכנית המקורית. גם אם באמצע הדרך צריכים להתאמן קצת יותר, זה עדיף מאשר לעשות הפסקות המשבשות את כל התכנית.

• כלל ברזל: אסור להתרגז! אם משום מה חלק מהתכנית אינה הולכת כשורה, ודברים מסויימים לא מסתדרים, החשוב הוא לא לאבד את מצב הרוח, כדאי להביט קדימה ולחשוב היטב איך לנצל את הזמן הנשאר.

בשבועות אלו, המונים יוצאים למסגרות חופשה שונות, ומנצלים את הימים למרגוע הגוף והנפש ולפעילויות שונות לחילוף עצמות ולהבראת הגוף. כל אחד מבין, שחופשה טובה תהיה כזו, רק אם יקדם לה תכנון מוקדם ומפורט.

ימי החופשה הם ימים יקרים, הקצרים בזמן, ויקרים בממון, וכדי לנצל את הימים הללו כראוי, מבין כל אחד כי כדאי ומומלץ מאוד להקפיד על הנקודות הבאות:

• כדאי להכין תוכנית יומית מסודרת ומפורטת לפרטי פרטים, כדי שלא ילכו לבזבז שעות רבות בחיפוש אחר מקומות נעימים לשהות בהם. בהכנת התוכנית ראוי לקבל עצות ומידע מוקדם מאלו שכבר שהו במקומות אליהם מתכננים ללכת, כדי לדעת איך להגיע לכל מקום בצורה מסודרת, וכיצד לנצל את הזמן שלא ילך לבזבו.

• חשוב מאוד ללמוד מנסיון קודם, לאתר נקודות תורפה מראש שעלולות לשבש את התכניות, ולא לקחת סיכונים מיותרים בלא חישוב.

• התכנית צריכה להיות בנויה על הספק סביר. כלומר, מצד אחד לא לדחוס בה יותר מדי דברים, ומצד שני לא להשאיר סתם כך מרווחי זמן בלתי מנוצלים.

• אחד הדברים החשובים להצלחת התכנית, הוא הגיבוש של כל המשתתפים באותה תכנית. כשכולם מגובשים ומרגישים מחוייבות לעזור זה לזה בשעת הצורך, גם אם אחד מהחבורה ירגיש חולשה ורפיון מסויים, הוא יכול להתגבר עליו בקלות על ידי עזרת החברים האחרים.

לשון חכמים

ביומו תתן שכרו ראשי תיבות שב"ת, וכן הוא צירוף אותיות שבת - בשת. והענין, כי ראוי לאדם להתבושש מתוספת קדושה שנתוסף לאדם בשבת.

גם ירמוזו שיקבל תוספת שבת מבעוד יום קודם השקיעה, וזהו ביומו תתן שכרו, כלומר ביום ערב שבת.

גם ירמוזו להודיענו כי כל המצוות שאדם עושה שבשבת ימי החול וכן כל עסק התורה שאדם עושה בימי החול, גורם לאדם שיהיה לו תוספת קדושה בימי החול עצמן, בבחינת שאר בני אדם שבשבת, וכמו שאמרו בספר הזוהר כי התלמיד חכם זוכה לנפש יתירה בימי החול מה שעמי הארץ זוכים בשבת, ונמצא כי התלמיד חכם העוסק בתורה, נמשל לשכיר, יקוה פעלו מאתו יתברך ביומו ממש אף שהוא בחול, ואז נותן לו הקב"ה תוספת נשמה הראוי לשאר בני אדם ביום השבת, ולכן נרמז שבת בראשי תיבות.

גם ירמוזו כי הנה יש לכל אדם תוספת נשמה בשבת ממילא, וכאשר עסק בתורה בימי החול זוכה לאותו תוספת גם בימי החול עצמו, הנה בבא יום השבת מתחבר התוספת אל חול הניתן ביומו בעת עסקו בתורה, עם התוספת הנתוסף לו בשבת, ושני תוספת אלו נתנין לו בכל יום שבת, נמצא שהתוספת הניתן לו בחול הנקרא שכרו, נותן לו השכר הזה גם בשבת עצמו הרמוז בראשי תיבות, בסוד מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת.

חיד"א, נחל קדומים, פרשת כי תצא

פניני הלכה

שאלה: האם יש עדיפות בקידוש של שבת על יין מסוג מסויים?

תשובה: מצוה מן המובחר לקדש על יין אדום משובח, ואם יש יין משובח יותר אך אינו אדום, אפשר לקחת לכתחילה את היין המשובח יותר. אך אם היין האחר הוא לבן לגמרי ואין בו שום צבע, עדיף לכתחילה לקחת את היין האדום, אף אם הוא פחות משובח מהיין הלבן. מי שקשה עליו שתיית יין, יכול לכתחילה לקדש על מיץ ענבים, ויש הידור להשתמש במיץ ענבים שעבר תהליך פיסטור נמוך, באופן שאם הוא יישאר פתוח הוא יוכל להיות יין.

מקורות ונימוקים: שיטת הרמב"ן (בבא בתרא צז, ב) שיין לקידוש כשר רק אם הוא אדום, ואין יוצאים בקידוש על יין לבן. ושיטת התוספות (שם ד"ה חמר) שרק יין לבן ובהיר לגמרי, פסול לקידוש, ויתכן שזהו גם שיטת הרמב"ן (אליה רבה רעב, ח). אמנם שיטת הרמב"ם שאפשר לכתחילה לקדש על יין לבן (וראה ליקוטי הלכות לחפץ חיים בסוף פרק תשיעי במנחות, לח, ב מדפי הספר, בבירור שיטת הרמב"ם). והטור (סימן תעג) פסק, שלכתחילה מצוה לחזור אחר יין אדום, ואם היין הלבן משובח מהאדם הוא קודם. והמשנה ברורה (רעב, יב) הביא את דברי האליה רבה שעל יין לבן יותר מדאי ראוי לא לקדש, לחוש לשיטת הרמב"ן והתוספות הפוסלים אפילו בדיעבד. ולאור זאת, אם היין האדום משובח יותר, ודאי שמצוה מן המובחר לקדש עליו. אך אם היין הלבן משובח יותר, אם יש בו נטיה כלשהי לאדמומית, לכתחילה יש לקדש על היין הלבן המשובח יותר. אך אם הוא לבן ובהיר לגמרי, אין לקדש עליו לכתחילה.

בנוגע למיץ ענבים, מבואר בשולחן ערוך (רעב, ב) שאפשר לקדש על מיץ שנשחט מהענבים ישר לתוך הכוס, אך שם המיץ עתיד להפך ליין (ראה רשב"ם בבא בתרא צז, ב ד"ה יין). ולהלכה ראה בשו"ת מנחת יצחק ח, יד ומנחת שלמה א, כה.

אמרת השבת

אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדעת כי אני ה' מקדשכם:
שמות לא, יג

המתבונן בפסוק ימצא דבר פלא, כי בעוד בתחילתה הפסוק מכנה את השבת בלשון רבים: "את שבתותי תשמורו", הרי שמיד לאחר מכן הוא ממשיך: "כי אות הוא ביני וביניכם", היא בלשון יחיד.

פירש הרש"י הירש זצ"ל, כי בעל כרחנו לומר שהמשך הפסוק אינו הולך על השבת עצמה, אלא על שמירת השבת, שמירת השבת היא האות בין ה' ובין בני ישראל.

ביאורם של דברים:

מיום היות האדם עלי אדמות, היתה השבת מיועדת לקדושת המין האנושי, אבל עד שבני ישראל הצטוו על שמירת השבת, השבת היתה קיימת רק כאידיאה, במחשבה בלבד. חסר היה הביטוי המוחשי הגלוי, האות, הסמל.

אולם כאשר עשה הקדוש ברוך הוא את השבת לישראל מכשיר מלכותו, כאשר הועיד לו את התפקיד לפרסם את ידיעת האלוקים כבורא וכריבון על כל העולמות, העניק הקב"ה לשבת בישראל את הסמל המוחשי בצורת איסור מלאכה, בכך נעשתה שבת ה' לשבת האדם, מכאן ואילך מהוות שביתת השבת ושמירת השבת, את הסמל ליחס ההדדי בין ה' ובין ישראל, האות וההיכר שהקב"ה קידש ומקדש אותנו לו ולעבודתו.

באמצעות שמירת השבת, הדיינו על ידי הפסקת כל פעולת מלאכה, אנו מקריבים את עצמו, את עולמנו, ואת כל הכוחות הניתנים לנו מאת הקדוש ברוך הוא לשם שליטתנו אנו על העולם - לפני ה', בהערצה ובהדרת קודש! אנו מכריזים על עצמנו, על עולמנו וכוחותינו היוצרים, כקודש לה', כשייכים להקב"ה בצורה בלעדית, כקיימים אך ורק כדי לעשות רצונו.

מתנה טובה עמוד קלט

פרשת השבת

וְהָיָה עֲקֵב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרַתֶּם וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֵיךָ

לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם: (ו, יב)

והיה עקב תשמעון - אם המצוות הקלות שאדם דש צעקציו תשמעון:

כתב החתם סופר, כי אפשר לפרש דברים אלו של רש"י בשני עניינים, א' מצוות שמקיים בדישת עקב, ב' שעוברים עליהם בדישת עקב. ושני העניינים אמת הם, ואפשר לשלבם.

כי הנה בשבת אסור לפסוע פסיעה גסה (שולחן ערוך שא, א), ונאמר בפסוק (ישעי' נח, יג) "אם תשיב משבת רגלך וגו' והאכלתיך נחלת יעקב אביך". מנגד, מצוה לרוץ לבית הכנסת ולבית המדרש, כי הוא חייך ואורך ימים, ואמרו בגמרא (ברכות ו, ב) שאפילו בשבת.

ולכאורה היה מקום לומר, שעל אף המצוה לרוץ לבית הכנסת, מכל מקום יש בזה חילול שבת, ומפסיד בכך את השכר על שמירת השבת בהשבת רגליים, ולא יזכה לנחלת יעקב.

לכן אמר הכתוב: והיה עקב תשמעון, שמצוה שאדם דש בעקביו לרוץ לבית המדרש, מקיים הוא על אף שבכך הוא עובר על מצוות שבת קודש שדש אותה בעקביו, ומכל מקום ישמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך, היינו נחלת יעקב אביך, ועוד 'ואהבך', בשכר בית המדרש.

תורת משה

מעשה לשבת

שהורה אני ונאווה

יכול להספיק לפרנס את כל המשפחה למושב שנה שלמה. לפתע נכנסה אם המשפחה 'הביתה'. אשה זו יראה ושלמה היתה, צדיקה במעשיה וחסידה במידותיה. מששמעה על תרומתו הגדולה של היהודי, לא התלהבה במיוחד, ושאלה את הגביר אם הוא שומר שבת.

הגביר נבוכ קמעה, אך ענה את האמת והשיב בשלילה. 'אם כך', אמרה האמא, 'אין אנו מעוניינים ליטול ממך את הכסף. תודה רבה לך, אך אתה יכול ליטול את הכסף ולסוב על עקבותיך, אנו מווסרים את נפשינו על שמירת השבת, ולא יתכן שניקח כסף ממי שאינו שומר עליה!' סיימה האשה בפסקנות.

היהודי לא האמין למשמע אזונו, אבל משראה שהתגובה היא רצינית, והאשה אינה מוכנה לחזור בה, נטל את כספו והלך כלעומת שבא.

כשבא לביתו סיפר האיש הנדהם את הסיפור לאשתו, ותיאר בהתפעלות רבה את מה שראו עיניו, ובהתרגשות רבה דיבר על מסירות נפשם של בני המשפחה על שמירת השבת, ואת מוכנותם להקריב את עצמם ואת כל כולם למען המצוה הגדולה הזו, עד כדי מסירות נפש של ממש.

שמעה האשה את הדברים, ופנתה לבעלה בתקיפות באומרה, לו, כי היא דורשת ממנו שאף הוא יקבל על עצמו את שמירת השבת במלואה. האשה הזכירה לו, כי גם הם שמרו על השבת, עד שנכנעו ללחץ הכספי הכבד, והחלו אט אט להתדרדר בשמירת השבת. אך משראה היא כיצד הוא מתפעל מאחרים המוכנים למסור את הנפש על שמירת השבת, דורשת היא ממנו שאף הם ישמרו על השבת, ויהי מה. כך הביאה מסירות נפש של משפחה אחת על שמירת השבת, להצלתה של יהדותם של המשפחה האחרת, כשהקימו דורות של יהודים יראים ושלמים, שלימים אף ראו ברכה במעשה ידיהם.

מקור: עלינו לשבח ג, ת"ג.

המשפחה קפצה על המציאה, למרות שלא היו במחסן גם תנאים הכרחיים לקיומה של משפחה, לא מים, לא חשמל, כלום, רק מחסה וקורת גג מהגשם ומהשלג בחורף, ומהשמש הקופחת בקיץ.

מחסן פחמים זה, שימש להבערת האש בתנורי הדירות כפי שמקובל היה באותם ימים. כל המחסן היה מלא מקיר לקיר בפחמים שחורים, ומפאת החושך ששרר שם, מעדו הילדים מידי פעם על הרצפה, ופניהם וכל גופם הושחרו ככבשן. מי שהיה מתבונן בהם, לא יכול היה להבדיל בינם לבין יתר הכושים שהתגוררו בסביבה.

יום אחד כאשר שהו הילדים ברחוב, עבר יהודי עשיר, גביר בעמיו, והתפלא מאוד להיתקל בילדים כושים המשוחחים ביניהם בשפת הם...אידיש. בתופעה שכזו הוא עדיין לא נתקל מימיו.

היהודי העשיר נכנס בשיחה עם הילדים, עד שהתבררה לו הסיבה לשחוריות המכסה את פניהם, ומצבה הקשה של המשפחה נגע ללבו. הוא ירד אל המחסן, ומסר לאבי המשפחה סך של 500 דולר, סכום עתק באותם ימים, שהיה

המעשה המופלא הבא, התרחש בארצות הברית לפני שנים רבות, בימים שבהם שמירת השבת היתה נחשבת כמסירות נפש של ממש.

הקושי העיקרי היה במציאת מקום עבודה, משום שכל מנהלי המפעלים דרשו מפועליהם לעבוד בשבת, ומי שלא ניאות לכך, לא התקבל לשום עבודה, או שלחילופין היה נאלץ להחליף מקום עבודה מידי שבוע.

באותה תקופה עליה אנו מדברים, היה הקושי גדול במיוחד, מפני שהבעלי המפעלים היו רגילים לשלם לעובדים את משכורתיהם מידי שבוע, וכיון ששבוע העבודה הסתיים בשבת, הרי הכסף היה נמסר אף הוא בשבת, ועמו היו הפועלים הולכים ישר לקניות בעיצומה של השבת.

משום כך, הרווח הגדול של כל בעלי העסקים, כולל אלו שהיו להם חנויות משל עצמם, היה דווקא בשבת, וכל חנות פעלה בשבת בתיפקוד מלא, ואף אחד לא הרשה לעצמו חופש באותו יום.

אם ניקח בחשבון שהפרנסה באותם ימים לא היתה קלה כלל ועיקר, ומי שלא הסתדר במקום עבודה, הגיע ממש עד לפת לחם, הרי שמצבם של היהודים שומרי השבת היה ככי רע.

היהודי שלנו, עליו נספר את הסיפור, הגיע מפולין לאמריקה, עם משפחה גדולה, ואף שהיה בעל מקצוע מעולה בתחומים רבים, כיון שלא ויתר בשום אופן על שמירת השבת, ולא היה מוכן בעד שום הון שבעולם לעבוד בשבת, הרי שהוא נזרק ממקום עבודה אחד למשנהו.

הגיעו הדברים לידי כך, שלא היה לו כסף לשלם את שכר הדירה, ובעל הבית הגוי הוציא אותו ואת כל משפחתו, בעיצומו של לילה חורפי ומושלג, אל הרחוב.

בקירבת מקום היה בנין גדול, ובו שומר שהתגורר במחסן בתחתית המבנה. נכמרו רחמיו של השומר על הילדים הקטנים שהסתופפו ליד הוריהם במזג אוויר סוער שכוה, והציע להם להתגורר ביתניים במחסן הפחמים של הבנין, עד שימצאו דירה חילונית.

דבריהם הם זכרונם

כ"ק האדמו"ר רבי אהרן קדוש ה' מבעלזא זצוק"ל - כ"א אב תשי"ז

על כ"ק האדמו"ר מבעלזא זצ"ל התקיים במלואו הפתגם: כל העם ענו אחריו מקודש מקודש! בהיותו נערץ ונקדש בפי רבבות אלפי ישראל, כשהנהגות קדושתו נודעו למשגב, ועד היום הזה עדיין סחים בהתרגשות על דמותו הפלאית כאחד מצדיקי קמאי.

סיפר האדמו"ר רבי יצחק מפשעווארסק זצ"ל, כי בצעירותו נסע פעם לשהות בבעלזא בצלו של האדמו"ר מהר"ד מבעלזא זצ"ל, ואכסנייתו נקבעה בבית בנו רבי אהרן שלימים מילא את מקומו. בערב שבת הבהין פעם כי בא איזה עשיר עם בנו לפני רבי אהרן, ורבי אהרן דיבר עמהם כמה מילים, ומיד אחר כך הוא הרים ידו אחת על השניה, והפטיר ואמר: אין זה חכמה, שבת כבר עומדת לבוא, ופטרם לשלום. כך היתה הנהגתו תמיד, שלא הסכים לקבל יהודים לברכה בערב שבת, אלא רק אחרי הדלקת הנרות, בשל קדושת השבת הממשמשת ובאה.

כ"ק האדמו"ר מערלוי שליט"א, שהרבה להסתופף בצילו, העיד כי תמיד הקפיד להדליק נרות בזמן הדלקת הנרות בירושלים, 400 דקות לפני השקיעה, גם כאשר היה גר בתל אביב.

מאוד הקפיד שיכנו תמיד את השבת בשם 'שבת קודש', וכאשר הגבאי בבית מדרשו הכריז פעם הכרזה כלשהי בנוגע לשבת, ואמר 'שבת' סתם, צויה עליו לשוב ולהכריז את ההכרזה ולומר 'שבת קודש'.

בכל הנהגותיו היה מחמיר מאוד בכל שיטות ההלכה, ובאופן מיוחד החמיר בהלכות שבת עד קצה הגבול. למשל, הוא היה מקפיד מאוד בהלכות שבתית כלים, כשיטת הב"ח המחמיר בזה, על אף שכל הפוסקים לא הסכימו לשיטתו, ולכן הקפיד לא להשתמש במקורר בשבת בכלל. לפני שהיה מוכנים את החלה לתוך המרק, היה מוכנים את אצבעותיו לתוך המרק כדי לבדוק אם המרק התקרר, על אף שלפי ההלכה מותר להכניס חלה לתוך מרק חם שבצלחת.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל.

משל ונמשל

משל נפלא הממחיש את חשיבות הלימוד בהלכות שבת, מצאנו כתוב בקונטרס "חמדת ימים", וזה לשונו:

משל למה הדבר דומה?

לאיש מודע שבנה מטוס משוכלל עם כל השכלולים החדשים ביותר, ובתוך המטוס יש מאות כפתורים, וכל כפתור מכוון לפעולה אחרת, וכל טעות הקטנה ביותר במערכת הכפתורים עלולה לגרום סיבוכים רבים, כי אין דומה טעות במכונת רגילה, שאפשר מיד להשתלט על הטעות, מה שאין כן במטוס שהקצב שלו הוא מהיר ביותר, וכל לחיצה הקטנה ביותר, היא בעל משמעות של אלפי קילומטר, ואין אפשרות כבר להחזיר את הטעות. מעבר לזאת, כיון שמערכת הפעלת המטוס מורכבת מהמון פרטים ורגישה ביותר לכל אחד מהם, הרי שכל תקלה הכי קלה באחד מפרטי הפעלת המערכת כולה, מטילה היא השלכה כבדת משקל על כל הפעלת המכונה.

לכך, כדי שהטיסה תהיה מוצלחת ביותר ללא שום תקלות, חייבים הטייסים ללמוד היטב מלאכה זו על כל פרטיה ואופני הפעלתה, כדי שחס וחלילה לא יצא שום טעות מתחת ידיהם, שעל כל טעות קלה ביותר, הם עלולים לשלם עליה מחיר יקר מאוד.

והנמשל מובן מאליו:

הקדוש ברוך הוא נתן לנו את השבת, שהיא מכונה בעלת עוצמה אדירה, שעל ידה אפשר מצד אחד להתקדש ולהתעלות במעלות גבוהות ממש - מעין עולם הבא, ומצד שני, אם חס ושלום לא נוהרים בה כדת וכדון, אפשר בכל פעולה להכשל חס וחלילה בחיוב חטאת, אשר כידוע כמה חמור הוא עוון חילול שבת, כמו שאמרו חז"ל, מצוות שבת שקולה כנגד כל מצוותיה של תורה, וכל המחלל את השבת כאילו כפר בכל התורה כולה, וכל המשמר את השבת כאילו מקיים את כל התורה כולה.

כיון שכל כך חמור הוא ענין שמירת השבת, וגם שיש הרבה פרטי דינים בהלכות שבת, שכל אחד מהם הוא כהררים התלויים בשערה, לכך הצטיינו להקהיל קהילות ללמוד ולברר הלכות שבת, מה שלא מצינו בשאר מצוות.

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְלָדִים יְקָרִים!

הַרְבֵּה מוֹשְׁפָחוֹת שׁוֹהִים בְּיָמֵים אֵלּוּ מוּחַזְּקֵי לְבִיבְתָם. אוֹלֵי גַם אַתֶּם קוֹרְאִים שׁוֹרֹת אֵלּוּ, כְּשֵׁאתֶם לֹא נִמְצָאִים בְּבֵית שְׁלֹכֶם.

בְּמַהֲלֵךְ הַשָּׁהוּת מוּחַזְּקֵי לְבִיבְתָ, לֹא תִמְיֵד יֵשׁ אֶת כָּל הַדְּבָרִים שְׁרָגִילִים אֲלֵיהֶם בְּבֵית. הַמְטוֹת לֹא נֹחֹת כְּמוֹ הַמִּיטָה בְּבֵית. הַאֲכָל לֹא מְבַשֵּׁל בְּאוֹתָהּ רָמָה כְּמוֹ שְׁרָגִילִים בְּבֵית. אוֹכְלִים מַה שְּׁיֵשׁ, וְיֹשְׁנִים עַל מַה שְּׁיֵשׁ. אֲבָל בְּטַח אִף אֶחָד לֹא מוֹתְלוֹנֵן, כִּי פַעַת נִמְצָאִים בְּחַפְזָה, וּבְחֹפְזָה הַכֵּל אֶחָדָת.

וְיֵשׁ עַל זֶה סֵפּוֹר מְאֹד מְרַב, וְכִדְאֵי תִמְיֵד לְחֹזֵר עָלָיו:

הַגִּיעַ פַּעַם יְהוּדֵי מַאֲמָרִיקָה הַרְחֹקָה לְבָקוֹר בְּאִירֹפָה, וְהוּא בָּא לְבֵיתוֹ שֶׁל הַסַּבָּא קְדִישָׁא הַחֲפִיץ חַיִּים כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת בְּרַכְתּוֹ הַקְּדוּשָׁה, וְמָה מְאֹד הִתְפַּלֵּא לְרְאוֹת כִּי בְּבֵית שֶׁל הַחֲפִיץ חַיִּים כְּמוֹעַט וְאִין רְהִיטִים, יֵשׁ שְׁלָחַן רְעוּעַ אֶחָד וְכַמָּה כְּסָאוֹת יֹשְׁנִים, וְאַרְזוּנֹת הַעֲשׂוּיִים מְאֻרְגָּזִים כְּשׁוֹטִים.

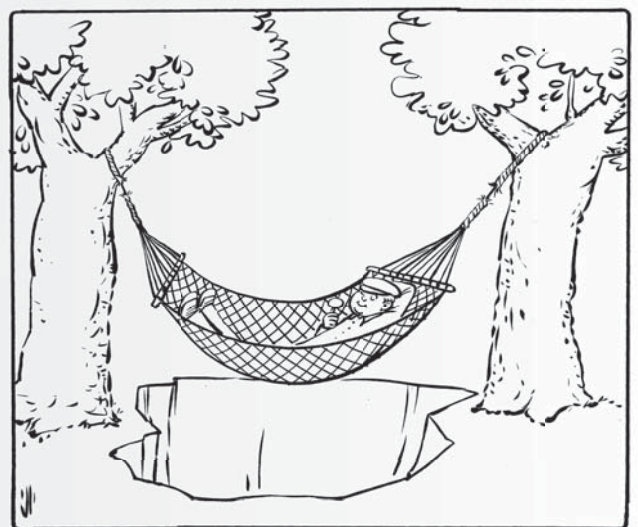
הוּא נִגַּשׁ לְפָנֵי הַחֲפִיץ חַיִּים וְשָׂאֵל בְּפִלְיָהּ, הֵיכֵן הִרְהִיטִים שֶׁל הַרְבֵּ? אֵיךְ הַרְבֵּ יָכוֹל לְחַזֵּת בְּצוּרָה כֵּזֶה?

וְהַחֲפִיץ חַיִּים עֲוָנָה לוֹ בְּפִלְיָהּ: הֵיכֵן הִרְהִיטִים שְׁלֹכֶם? אֵיךְ אַתֶּם חַיִּים כִּכָּה לֹא פְלוּם?

עֲוָנָה הִיְהוּדֵי הָאוֹרַח: אֲנִי פַעַת בְּדַרְךָ, אֲבָל הִרְהִיטִים שְׁלֵי הֵם בְּבֵית, שֵׁם יֵשׁ שְׁלֵחֲנוֹת טוֹבִים וְפוֹרְסָאוֹת נֹחֹת וּמְהַדְרֹת, וְכָל מַה שְּׁצָרִיךְ.

עֲנָה לוֹ הַחֲפִיץ חַיִּים: גַּם אֲנִי פַעַת בְּדַרְךָ, הִרְהִיטִים שְׁלֵי מוֹכְנִים לִי בְּבֵית שֶׁהוּא בְּעוֹלָם הַבָּא, שֵׁם אֲנִי מְקַנֵּה שְׂיָהוּ לִי רְהִיטִים טוֹבִים וּמְהַדְרִים וְכָל מַה שְּׁצָרִיךְ...

סֵפּוֹר מְנֻחָד עִם מְסַר חֶזֶק וּבְרוּר, שְׁמַל מְאֹד לְהַבִּין אוֹתוֹ בְּיָמֵים אֵלּוּ, כְּשֵׁפְלָנוּ בְּדַרְכֵם.

רַק שְׁנֵיבֶר דְּבַר אֶחָד:

הַשַּׁבָּת הִיא מְעִין עוֹלָם הַבָּא, כָּל הַשְּׁבוּעַ זֶה הַדְּרָךְ לְקִרְאָת הַשַּׁבָּת, נִבִּין אֶת עֲצָמֵנוּ בְּדַרְךָ, כְּדֵי שְׁבִיּוּם הַזֶּה שֶׁהוּא מְעִין עוֹלָם הַבָּא, יִהְיֶה לָנוּ אֶת הַכֵּל בְּצוּרָה מְהַדְרֵת כְּרָאוּי לְכַבּוּדָה שֶׁל הַשַּׁבָּת.

שַׁבָּת שְׁלוֹם וּמְבֻרָה.

ישמחו

מופין בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרוסות

yismechu@yismechu.com 052-7636030